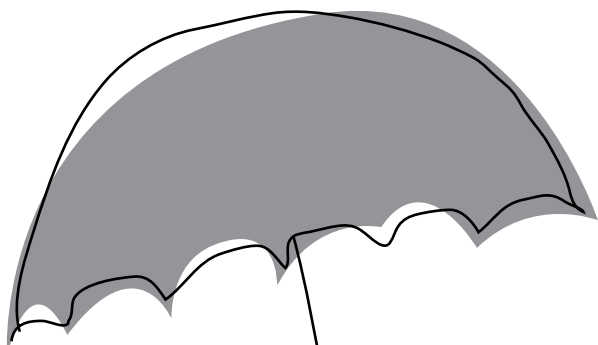
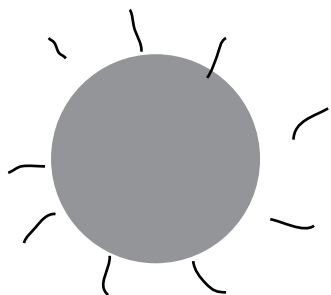

Núm. 79 - maig 09 / juny 09

OR I FLAMA

Revista d'"El Centre" de Gràcia entitat fundada el 1869

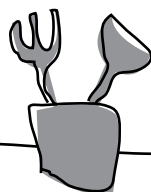
Amb aquest exemplar de la revista aco-
miadem el curs 2008-2009, un curs ple
d'esdeveniments, que fa gala novament
de la intensa energia que omple i trans-
met cadascun dels socis que formen
part de l'Entitat.

Ens hem de sentir tots ben orgullosos
del granet de sorra (granet, duna o plat-
ja) que cadascú de nosaltres hi ha apar-
tat. Una Entitat és la suma de l'esforç,
del compromís i de la fe en uns valors
que ens fan veure el cantó més humà
de la vida, enmig d'una pluralitat d'idees
i opinions que no pot fer res més que
enriquir-nos.

El dia 14 de juliol ens serà atorgada la
Medalla d'Or de la Ciutat de Barcelona:
és un reconeixement a tots aquests
granets de sorra que any rere any, soci
rere soci, des de la fundació de l'Entitat
fins el dia en què estem llegint aquest
editorial, s'han anat sumant fins a fer
del Centre el que avui coneixem. A tots,
moltes felicitats!

No voldria pas acabar sense desitjar-vos,
en nom de tot l'equip de l'Or i Flama,
que gaudiu de l'estiu, de les llargues
hores de llum, de sol, de calor, que ens
ajuden a relaxar-nos i a deixar que els
ulls descansin en el paisatge.

A la tornada, els pulmons de la il·lusió
estaran ben plens per emprendre amb
saviesa la tasca de seguir fent créixer El
Centre!

La junta informa...

- Enguany, el Centre aprofitarà per a fer **obres de millora** de l'Entitat durant l'estiu. Per aquesta raó s'ha arribat a un acord amb l'Oratori de Sant Felip Neri per a què els tornejos d'escacs i de tennis que se celebren en motiu de la Festa Major de Gràcia tinguin lloc a les dependències del carrer del Sol.
- Ens hem adherit a dues iniciatives socioculturals juntament amb molts particulars i altres associacions:
 - Adhesió a l'**any Joan Amades**, autor del famós Costumari Català
 - Adhesió a l'**Acord Ciutadà contra la Violència de Gènere**
- El dia 11 de juny a les 21h30 es va celebrar l'**assemblea ordinària de socis** presidida per Eduard Saboya donat que, aquell dia, en Carlos Pablos es trobava a Saragossa per la defunció de la seva mare (Q.E.P.D.)
- Després de veure el gran èxit de convocatòria que va tenir el seguiment del final de la Champions al pati de l'Entitat en pantalla gegant, El Centre proposa una nova activitat per a l'estiu: **CINEMA A LA FRESCA**. Els dimecres del mes de juliol us convidaran a gaudir del visionat d'una pel·lícula en pantalla gegant al pati de l'Entitat, amb un entrepà, beguda i crispates, tot per 5€. Us hi esperem!
- L'estiu també estarà ple d'activitats diverses dins l'**ESTIU DEL CENTRE** on es faran tallers de tai-chi, pilates, fisioteràpia, bijuteria, fotografia, enologia... amb preus especials per als socis.

L'assemblea va ser breu i va transcórrer en un ambient de concòrdia i col·laboració: s'hi va fer la tradicional lectura de l'acta de l'assemblea anterior, l'estat de comptes i els fets més destacats de la memòria 2008; també es va explicar el projecte d'obres per tal de millorar la instal·lació elèctrica i adaptar-nos a la normativa legal dels locals de pública concurrència que tindran lloc durant el mes d'agost; es va agrair la feina de les seccions, entitats adherides i socis per la nostra Entitat i finalment es van aclarir algunes demandes fetes pels socis assistents.

Sopar col·loqui amb el Sr. Duran Lleida celebrat a El Centre.

Finalment s'ha fet oficial i s'han canviat les plaques corresponents de l'antiga plaça Rius i Taulet a PLAÇA DE LA VILA

El Centre va participar en la Mostra d'Entitats de Gràcia situada al Passeig de Sant Joan, en un stand que van compartir totes les Entitats històriques de Gràcia, el G6.

TORNEIG DE DÒMINO 2009

El torneig de dòmino d'enguany va començar el mes de març i ha finalitzat el mes de maig: tres mesos de cares concentrades, d'ulls fixos a les taules de marbre i del so agut de les fitxes rectangulars negres i blanques xocant entre elles al barrejar-se.

Novament aquest grup i la seva activitat ha estat el paisatge familiar que ha acollit a tots els que entràvem al Centre durant aquests mesos.

D'aquesta competició, n'han sortit guanyadors:

En primer lloc:

Ramon Massip i Jaume Calvet

En segon lloc:

Joaquín Obon i Vicenç Safon

En tercer lloc:

Teresa Faura i Joan Franquet

A tots ells: moltes felicitats!

Les copes que van ser lliurades van estar exposades a la vitrina de la planta baixa: felicitem als organitzadors perquè eren molt boniques i era francament original la mida creixent en funció de la importància del premi. Cada un dels assistents va rebre una petita copa per la seva participació.

Els desitgem un bon entrenament per a fer un nou torneig l'any vinent ple d'èxits i, sobretot, de gaudi!

de Joan Guinart

PARLEM DE TEATRE, PARLEM DE FUTUR, PARLEM DE PRESENT

Quan encara no m'han marxat de la memòria les imatges de la representació del grup jove QUEDEM AL ZURICH, em trobo de sobte amb la representació del taller de teatre i tot plegat em provoca una mena de borratxera d'il·lusió i entusiasme.

Potser us preguntareu per què escric sobre el grup jove i el taller de teatre i no sobre altres representacions... doncs la resposta és molt senzilla... perquè la gent jove, a part de ser el futur del nostre grup, necessita el nostre estímul i el nostre reconeixement per la feina feta, i no solament els actors, també els directores que, amb la seva feina i voluntat, fan possible que la gent jove sigui un referent de l'activitat del nostre grup de teatre. Anem per parts:

Quedem al Zurich, obra per a la joventut on la quantitat de personatges obliga al desdoblament dels actors i al canvi constant de xip.

Felicitats, nois i noies, pel resultat i per la feina, encara que fins a última hora no heu pitjat l'accelerador a fons; i gràcies i felicitats a la Mercè Tost i la Mª Carme Blanch, per l'esforç, la paciència, i l'enginy que heu tingut en la posada en escena.

Taller de teatre... buffff....quin goig veure tantíssima gent jove a l'escenari, veure com els nostres menuts van evolucionant, progressant, any rere any.

La conscienciació social... un tema cru, dur, però real com la vida mateixa, on els directores i la interpretació dels joves actors ens han fet veure realment en quin món vivim i tot el que hem de fer per canviar-lo, i aquest missatge va arribar al públic al qual en diversos moments es va fer vibrar, emocionar i reflexionar.

Tanmateix, de tota la tarda, em quedo amb una imatge emotiva i entranyable ... el ball de monitors, on mostraven que són una pinya,

de Joan Guinart

amb esclat d'il·lusió, i després la salutació de tots els nois i noies acompanyats dels seus directors.

I per acabar, una reflexió.... Tots els directors han sortit del taller de teatre, la qual cosa vol dir que, a part de ser un exemple per als nanos, és l'èxit i el resultat de tots els que en un moment o altre varen ser directors del taller de teatre en el passat i que, d'aquesta manera, també són recompensats per la seva tasca.

Víctor, Laura, David....bona feina amb els menuts; Anna, Ferran, David....gran treball amb els mitjans; i Maria, Marta i Dani, bona força amb els grans.

Com a president del grup de teatre em sento orgullós del que he vist i viscut i seguiré apostant, com els meus predecessors, perquè la gent jove segueixi sent, com deia el meu amic Carlos Pablos, LA NINETA DELS NOSTRES ULLS

RECORDANT L'ALFONS SALAS...

Hola company, estic assegut al pati de butaques del Centre, tanco els ulls i sembla que t'estigui veient, sempre rient, fent broma, amb alguna joguina o invent a la mà que no ens deixa parar de somriure, amb la teva actitud magnànima i senzilla al mateix temps.

Recordo el dia que vares decidir deixar de fer el Satanàs dels Pastorets: em vares donar el paper, subratllat amb tots els advertiments, aquí capa negra, aquí capa vermella, aquí has d'encendre les banyes... i no em vas deixar sol ni un moment durant la primera representació, semblava com si estiguessis amb mi a l'escenari, em vas donar seguretat i confiança.

Des d'aquell dia cada vegada que ens veiem, acostaves el teu cap al meu i em deies "xocalla, company de banyes" i m'encaixaves la mà i somreies amb la teva mirada mürria que desbordava amistat.

Descansa en pau, amic, i cada vegada que em posi la capa de Satanàs i surti a l'escenari, miraré amunt i et faré l'ullet tot dient: va per tu "company de banyes"

Obra de teatre "Yvonne, princesa de la Borgonya"

PREMIS ACONSEGUITS PEL GRUP DE TEATRE AMB L'OBRA "LOS ARBOLES MUEREN DE PIE"

XXXVè premi ciutat de Terrassa

1r Premi a la millor votació popular

Grup de teatre El Centre

1r Premi a la millor actriu principal

Margarita Huertos

3r Premi al millor actor principal

Joan Vallès

XXXè concurs de teatre

Pineda de Mar

3r premi actiu de repartiment

Mª Carme Blanch

3r premi actor de repartiment

Octavi Formatger

2n premi actriu de repartiment

Dolors López

3r premi actor principal

Joan Vallès

1r premi actriu principal

Margarita Huertos

2n premi direcció

Joan Guinart

3r premi al millor grup

Grup de teatre El Centre

XXXVè concurs de teatre

Ciutat de Calella

3r premi actriu de repartiment

Margarita Huertos

3r premi direcció

Joan Guinart

3r premi al millor grup

Grup de Teatre El Centre

TENNIS TAULA

d'Eduard Albert

FI DE TEMPORADA

Ara sí, ja podem dir que la temporada oficial s'ha acabat per a tots els equips de la secció.

Anem a fer un petit resum, de com ha quedat tot finalment:

TEMPORADA LLIGA

L'equip de Divisió d'Honor Catalana ha descendit a Preferent catalana.

L'equip de 2a provincial s'ha mantingut a la categoria acabant en 6a posició de 10 equips en el seu grup.

L'equip de 3a masculí ha ascendit en acabar en 5a posició la lligueta d'ascens i 1r en la lliga normal.

L'equip de 3a femení ha acabat en 7a posició de 8 equips participants.

L'equip infantil ha acabat la lliga en 3a posició empatat amb el 2n de 8 equips.

L'equip de 3a de veterans ha ascendit a 2a de veterans acabant 2n la lligueta d'ascens i 1r en la lliga normal.

TEMPORADA COPA

L'equip de categoria absoluta ha acabat la copa en 7a posició de 8 participants.

L'equip de 2a provincial ha acabat 4t de 5 equips participants en el seu grup.

L'equip de 3a femení ha acabat 3r de 5 equips en el seu grup

L'equip de 3a masculí ha acabat 4t de 4 equips en el seu grup.

L'equip de 3a masculí, amb els nens, ha arribat fins a semifinals perdent amb el Dels Horts 2000.

Ara doncs, ja només ens queda que entrenar i participar a tornejos d'estiu per tal de no perdre el nivell.

L'EQUIP DE 2A PROVINCIAL A LA LLIGA

La temporada s'ha acabat i és hora de fer-ne un resum; com diuen alguns, les valoracions a final de temporada.

L'equip es compon de 6 jugadors, del qual ara especifiquem les dades amb les quals han acabat la temporada:

- Joan Michavila, és l'assegurança de l'equip, ha guanyat el 77% dels partits que ha jugat, en total 13.
- David Bartolí, va començar amb dubtes, però va acabar molt fort, ha guanyat el 69 % dels partits que ha jugat, en total 16
- Joan Vera, sols ha jugat a l'estirada final de la lliga, ha guanyat el 50% del que ha jugat, en total 2 partits.
- Pau Barca, ha guanyat el 36 % del que ha jugat, en total 11 partits, i això que quasi no entrena.
- Manel Gil, ha guanyat el 25% del que ha jugat, en total 16 partits.
- Eduard Albert, ha guanyat el 20% del que ha jugat, en total 11 partits
- També ha participat el jugador infantil Marc Lluveras per tal d'agafar una mica de competició a un nivell superior al que participa.

Això indica que es necessita un tercer jugador amb més garanties per tal de poder anar per fites superiors, estem entrenant tots per intentar arribar a omplir aquesta plaça que tenim coixa, tot i que, any rere any, està més ben coberta.

No obstant, comparant amb l'any passat, i tenint en compte que som un jugador menys, es pot dir que hem tret millor rendiment al que tenim, doncs sent els mateixos menys un, hem guanyat un partit més.

L'EQUIP DE 3A PROVINCIAL "C" A LA COPA

Aquest ha estat l'equip infantil a la lliga junt amb un jugador de 2a provincial que ha baixat per tal de fer banda i donar suport.

S'han guanyat 9 partits de 10 a la fase de grups, i es va perdre l'últim quan ja no hi havia res en joc, i el millor de tot és que hem participat tots de forma bastant repartida. Tot i ser, per a la meitat de l'equip, el seu primer any en competició, la veritat és que han rendit bastant per sobre del previst, gràcies però al seu entrenador a federació, en Long.

Es va eliminar a quarts de final al Vilassar de Dalt, tot i tenir un jugador de categoria nacional inscrit a l'equip, però com es diu, un crack no fa equip. A semifinals, però, ens han plantat un equip amb dos jugadors de 6 categories superiors a la qual participàvem, i aquí sí que no s'ha pogut fer res amb ells, és trist quedar eliminat a semifinals amb aquestes con-

dicions, però és el que hi ha, reglament en mà és legal i, per tant, res a dir.

Així doncs, hem fet el sopar de fi de temporada al restaurant "La Perla Negra" amb tots els integrants de l'equip i els seus pares, així com algun seguidor habitual de l'equip per aquests móns de déu, com per exemple a Vic en dissabte de gener, o Mataró en diumenge per desembre.

Esperem millorar encara més l'equip per a l'any que ve, ja que amb l'edat que tenen i tant com els agrada, aprenen molt ràpid.

No m'agrada fer distincions, però faré dues mencions: Héctor, al llarg de l'any ets el que més ha crescut, mirant d'on sorties i mirant on ets, ets el que més tram ha recorregut; i Marc, ets la columna que fa que els teus companys es sentin segurs i juguin sense pressió, ja que com saben que després hi vas tu, juguen més tranquils i això els ajuda molt a progressar.

Per a la resta, Néstor, deixa els complexos i deixa't anar; Pablo, ara ja no tens excusa, fins ara les gomes no eren les més adients, ara ja sí, has de despuntar sense excuses; i Roger, tu ja saps on falles i nosaltres no hi podem fer res, has de ser tu, dins i fora del Tennis Taula, hauràs de lluitar sempre i per a tot en tot moment, és llei de vida.

ESPLAI RIKKI-TIKKI-TAVI

d'Anna MONTOLIU

Aquest any és especial per molts motius entre els quals podem destacar els 25 anys de l'esplai. Com bé sabeu, per celebrar aquests 25 anys vàrem fer un festival el Dia de la Mare conjuntament amb l'esbart i, aquest mes, el 27 de juny, hem organitzat un sopar de celebració.

En aquest temps, l'esplai ha viscut moltes coses, i és molta la gent que hi ha format part. En aquests 25 anys ens hem acomiadat de nens i monitors. Alguns d'aquests nens, al créixer, han passat a ser monitors perquè d'altres poguessin marxar i, així, l'esplai pogués evolucionar.

Podem estar contents d'haver mantingut viu el nostre esplai durant tant de temps... i el que ens queda! Cada dissabte, cada excursió, cada dia, és una nova experiència i molt enriquidora, són moments únics que sempre vivim al màxim. Som una gran família i dia rere dia ens unim més i ens coneixem millor, fent que -des del nen més petit fins el monitor més gran- hi hagin unes mans que ens lliguen a tots i ens protegeixen.

Així doncs, al sopar que farem hi està convidada tota aquesta gent que ha estat membre de l'esplai, i que l'ha fet créixer i viure durant tant de temps. A tots aquells que l'han alimentat i que han estat en els bons i mals moments perquè l'esplai pogués seguir el seu camí i tirar endavant.

A tots us donem les gràcies per aquests meravellosos anys i esperem poder seguir gaudint de la vostra companyia molt més temps!

CORAL BALUERN

d'Anna Xalabarder

Principals activitats abril-juny 2009

Jornada d'estudi de repertori

La Coral va fer una jornada d'assaig el diumenge **26 d'abril** per aprofundir en l'estudi de nou repertori, a continuació va fer un dinar de germanor al bar d'El Centre.

Concert a la Trobada de Corals del Col·legi La Salle Bonanova

La Coral Baluern va participar el passat **10 de maig** a les 11h a la tradicional Trobada de Corals organitzada per la Coral Bonanova del Col·legi La Salle Bonanova de Barcelona, amb motiu de les festes del Col·legi El concert va tenir lloc a l'església del Col·legi, i va comptar amb les actuacions del Cor de Cambra II Dilettanti, la Coral d'Enginyeria i Arquitectura de La Salle, la Coral Bonanova i, per cloure la trobada, la Coral Baluern.

Concert en l'acte de lliurament de Premis del Concurs de Teatre Català de Gràcia

El dissabte **16 de maig** al vespre la Coral va actuar per primera vegada en el marc de l'acte de lliurament de Premis del XXII Concurs de Teatre Català de Gràcia, al teatre d'El Centre. El nombrós públic assistent (més de 150 persones) va gaudir molt del repertori interpretat per la Coral.

Concert d'Estiu *De Sinatra a Llach* al teatre d'El Centre

La Coral va realitzar el diumenge **14 de juny** a les 12h el tradicional concert de fi de curs, enguany amb el títol *De Sinatra a Llach: un viatge per la música americana i la nova cançó*.

Es van interpretar cançons de pel·lícules com *New York, New York* i *Moon River*, així com d'autors del món del jazz i del rythm&blues com *Blue Moon*, *What a wonderful world*, *Goodnight, sweethearts* i *Stand by me*. Per cloure el concert, es van interpretar peces emblemàtiques de la Nova Cançó com *Paraules d'amor* de Joan Manuel Serrat i *Que tinguem sort* de Lluís Llach, així com la peça *Cantares* inspirada en versos d'Antonio Machado i amb música de Serrat.

Properes activitats:

**Assemblea general de socis
de la Coral Baluern:** dimarts 30 juny

Sopar fi de curs: dissabte 4 juliol

Primer assaig del proper curs:
dimarts 1 de setembre a 21.30h

Proper concert:

Diumenge 6 de setembre a les 11h:
Missa i Concert al Santuari de la Mare
de Déu de Falgars, a La Pobla de Lillet.

Si ens vols conèixer millor, veure fotos
dels nostres concerts, escoltar algunes
cançons i saber quines activitats orga-
nitzarem, et convidem a visitar la nostra
web: **www.coralbaluern.es**

¡... RECORDA!

Us animem a tots aquells de
vosaltres que vulgueu formar part
de la família Baluern que vingueu a
cantar amb nosaltres. Assagem tots
els dimarts de 21.30h a 23.45h a la
sala de l'Esbart del Centre.

Us podeu posar en contacte amb
nosaltres mitjançant la Secretaria del
Centre, tel. 93 2181964 (de dilluns a
divendres, de 19 a 21.30h) o enviar-
nos un correu electrònic a:
info@coralbaluern.es

També si voleu fer un regal musical
(cantem en festes, casaments,
batejos...) a algun amic o familiar, és
clar!

CARTES DES DEL TERCER PIS

de Joan Galceran, TRES PEONS

Benvolguts amics,

Us convido a posar en marxa la imaginació i retrocedir en el temps...

...Estem a l'any 1941; a bord d'un vaixell que creua l'Atlàntic rumb a l'Amèrica del Sud hi ha, -entre molts altres passatgers- el campió del món d'escacs que, per entretenir el seu avoriment, s'asseu cada tarda davant d'un tauler d'escacs al saló de jocs, convidant a qualsevol persona a jugar amb ell. Cansat de guanyar sempre, aquell dia va oferir a un grup de persones que l'envoltaven sense decidir-se a seure davant d'ell, que s'agrupessin per jugar la partida en consulta i, entre tots, decidir quina jugada els semblava millor.

La partida va començar i, al cap d'unes quantes jugades, la posició era clarament favorable al campió. El sindicat d'adversaris no acabava de trobar una continuació de consens que els satisfés per redreçar la situació de les seves peces damunt el tauler i, ja duïen una bona estona de propostes desestimades i discussions empíriques quan un altre viatger, que acabava d'entrar a la sala i s'havia apropiat al tauler, va comentar *"cal jugar la torre i menjar-se el seu peó d'alfil"* i, acte seguit, es retirà al fons de la sala contemplant el mar a través d'un gran finestral.

Els jugadors van rebre amb sorpresa la proposta del nouvingut, cap d'ells havia pensat en aquest moviment, fins i tot a primer cop d'ull semblava una jugada dubtosa com a mínim. El grup tornà a les seves deliberacions i, com que seuien sense posar-se d'acord, poc a poc

es va anar obrint pas la idea d'aplicar la jugada dictada, més que res perquè, en ser una proposta aliena al grup, els semblava que els deslliurava de la responsabilitat de perdre la partida.

El campió va rebre amb un dissimulat gest de contrarietat el moviment de la peça, de fet ell tampoc s'havia plantejat que els seus adversaris poguessin fer aquella jugada, insòlita sí, però que obria una finestra a una posició molt complexa.

Després d'una bona estona pensant, el campió va fer la seva jugada; amb un alfil es va menjar la torre que amb tanta gosadia se li havia cruspit un peó.

Immediatament el nou jugador, que s'havia tornat a apropar al tauler, va dir *"jo mouria el cavall a la casella tres de la torre de rei"*

Els adversaris del campió varen emmudir *"això era massa,"* després de perdre una torre, ara, amb aquest moviment, renunciaven a capturar l'alfil! Es van refer els debats, però ja semblava la posició tan perduda que van decidir seguir fent el joc que deia l'estrany, pensant que no valia la pena cercar una sortida.

Quan el portaveu del grup va col·locar el cavall a la nova casella, el campió va fer un visible gest d'enuig i, un quart d'hora més tard, va donar un copet al seu rei desplomant-lo damunt el tauler, es va aixecar i anant a trobar a la persona que havia dictat les darreres jugades li va oferir la mà dient-li *"El felicito, senyor, ha trobat una combinació magnífica"* i al grup que formaven la resta de jugadors i que encara no entenien per què el

campió s'havia rendit els va dir "l'enroc senyors, ara el negre enroca i al mateix temps em dona xec i mat"... i altra vegada dirigint-se al seu guanyador *"i com és que no ens hem trobat en cap competició?"* una mirada estranya fluï dels ulls del misteriós home mentre li responia.. *"és que, aquesta ha estat la primera vegada que he jugat una partida escacs,"* i després d'una pausa concloué *"contra algú que no fos jo mateix"...*

Aquesta història és una barroera i lliure interpretació del motiu central de la darrera obra que va escriure Stefan Zweig al 1941, abans de suïcidar-se l'any següent a Petrópolis (Brasil) perquè estava convençut que el nazisme del que fugia des del 1935, acabaria guanyant la guerra i s'estendria a tot el món.

L'obra, és una petita però molt intensa novel·la de només 103 pàgines en format de butxaca que es titula **Novel·la d'Escacs**, (Schachnovelle) editada aquí per "Quaderns Crema" on Zweig (a la fotografia) esprema a fons i conjuntament, les

seves dues grans passions, la narrativa i la psicologia, utilitzant com a detonant o punt de trobada la seva afecció: els escacs. Si la llegiu (una vegada encetada us garanteixo que no parareu fins acabar-la), descobrireu què hi ha darrera d'aquest campió d'escacs i del misteriós passatger que es va afegir inesperadament a la

partida. No us en penedireu.

I és que els escacs són molt més que un joc, i a poc que cerques en qualsevol àmbit, apareixen persones entusiasmades pels seus moviments. Stefan Zweig, va néixer a Viena (Àustria, el 28 de novembre del 1881); doctor en filosofia, va publicar nombroses obres de tipus biogràfic, novel·les, assaig i fins i tot teatre. El seu antibel·licisme i l'origen jueu dels seus pares, el varen foragitar del seu país. L'expansió del nazisme es va convertir per ell en una obsessió que va esdevenir depressió mortal.

Tornant al 2009, des de la finestra del tercer pis, ja fa dies que sento el brogit de les orenetes, senyal inequívoc de l'arribada del bon temps i també, de l'alentiment de les activitats d'escacs que a primers de juliol marxaran... però com les simpàtiques voladores de pit blanc, tornaran amb més força que mai el proper mes de setembre, tot i que com aperitiu tindrem, en aquesta casa, el Torneig d'Escacs de la Festa Major; si l'any passat vàrem ser més de seixanta afeccionats de tots els nivells, aquest any esperem arribar al centenar. Naturalment per això comptem amb tu, que has tingut la indulgència de llegir aquesta carta. Tal vegada sigui l'oportunitat per enamorar-te dels escacs o per retrobar l'antic i gairebé oblidat amor que un dia li vas tenir. No ens deixis plantats!!

Salutacions cordials des del tercer pis.

Si voleu més informació telefoneme, us respondré al 638087651, ben cordialment.

VIATGE DE SETMANA SANTA

de Lluís Torras

VIATGE PER TERRES DE CASTELLA

DEL 4 AL 8 D'ABRIL 2009

Dissabte

Sortíem 31 socis i amics del Centre a la "perillosa" hora de les sis del matí cap a Segòvia. Passada Saragossa, Tarazona i part de la província de Sòria, arribàrem a Segòvia capital a l'hora de dinar. L'hotel, molt ben situat, a 150m del famós **Acueducto**, amb bones vistes directes des de l'hotel.

Visita a la ciutat: molt interessant la Catedral (últim dels temples gòtics de Castella), el barri vell, la plaça Major i l'impressionant Alcàsser de Segòvia, antic palau reial molt ben situat dalt d'una penya i amb una magnífica vista sobre la bonica campinya, el riu i diversos antics temples i monestirs. Espai protegit i molt ben conservat.

Entre la caminada i el viatge, a sopar i a dormir aviat, doncs anem cansats.

Diumenge

Va de palaus... En primer lloc anem a la **Granja de San Ildefonso**, palau d'estiu dels reis. Cal destacar, a més de l'edifici i el mobiliari molt ben conservats, la magnífica col·lecció de grans tapissos, una de les millors col·leccions d'Europa i els espectaculars jardins plens de sortidors d'aigua i canals.

Palau de Riofrío: es veu que a una tal Isabel de Farnesio, segona esposa de Ferran VI, que volia manar molt, se la van treure de sobre i, per "entretenir-

se" es va fer fer aquest enorme palau perdut enmig d'un Coto de Caza on no hi va arribar a viure mai... així anaven les coses. Posteriorment s'ha fet servir per anar a caçar. El palau i el paratge és una mica fred i trist, interessant el museu d'animals dissecats amb diorames molt atraients.

En resum, que bé vivien uns pocs a l'esquena dels altres. Això no ha canviat gaire per desgràcia.

Avui hem dinat en un saló grandios de **Casa Cándido**, el tradicional **Cochinillo asado**, amb tota la divertida presentació de tallar-lo amb un plat. Una sola llarga taula per a tots ha fet que passéssim una agradable estona tots plegats.

Dilluns

Àvila. Visita obligada a les muralles. L'antiguíssima basílica de San Vicente, s. XII i XIV, i la magnífica Catedral del Salvador i el seu museu. La ciutat és Patrimoni de la Humanitat. Aquí tocava comprar "yemas de Santa Teresa", formatges i xoriços. Per dinar tocava el famós "chuletón de Ávila".

Passejada per la ciutat que, igual que Segòvia, manté una sèrie de carrers i comerços antics i el costum de passejades dels veïns que ens fa retrocedir a anys ja passats. Sembla que el temps i el món s'hagin aturat.

Tarda: **Castillo de Coca**. Impressionant recinte emmurallat d'estil gòtico-mudéjar fet de totxos cuits. El castell pertany a la Casa de Alba (Duquessa d'Alba) però està cedit a l'Estat Central que l'ha reformat i el manté. Bona forma de mantenir una propietat sense posar-hi ni un cèntim.

Dimarts

Ja comencem el retorn cap a Sòria. Matí: passem per **El Burgo de Osma** (5800 habitants), petita ciutat catedralícia. Té una preciosa Catedral, barreja d'estils des del romànic del s.XII fins a la grandiosa torre barroca del s. XVII.

Visitem la Catedral, claustre i exposició de tresors, amb un fred impressionant. Després a fer un bon tec a una de les antigues cases porxades del carrer principal.

Tota aquesta zona, com la majoria del viatge, transcorre per paratges semideserts i carregats d'història. Un, a l'autocar, mig somniant, espera trobar-se en una corba del camí, una batalla entre

sarraïns i les ordes templàries o hospitalàries, molt presents en aquests llocs. Arreu es troben restes de castells i fortificacions com el famós poble de **Calatanyazor**, dalt d'un turó, amb les seves senzilles cases de l'Edat Mitjana ben conservades. La tradició diu que allí va tenir lloc la batalla dels cristians contra les tropes del moro Al-Mansur (Almanzor) encara que allí diuen que és sols una llegenda.

Arribats a Sòria, vam sopar i, després, alguns valents (doncs feia un fred que pelava), vam anar a veure la processó de Setmana Santa, el pas de dues confraries. Processó nocturna en un ambient seriós i de fervor com correspon a la gent d'aquestes terres.

Dimecres

Sòria té només 36.000 habitants (la província, tota, deuen ser uns 90.000, segons el guia caben tots al camp del Barça). Té algunes coses interessants. Faré esment de dos llocs, per a mi, dels millors del viatge.

VIATGE DE SETMANA SANTA

Façana romànica de Santo Domingo:

una de les bel·leses notables del romànic castellà i a més magníficament explicat per un gran guia sorià que era un erudit amb un preciós castellà. Era un goig sentir-lo.

San Juan de Duero: conjunt d'arquitectura romànica castellana, església del s.XII i impressionant claustre del s.XIII amb capitells i columnes dignes de destacar. El conjunt pertanyia a l'orde militar dels hospitalaris. El paratge, al costat del Duero, en un lloc molt tranquil, et transportava cap als segles medievals.

Ja de tornada, parada a Saragossa per dinar. Visita a l'enormitat d'**El Pilar**, de gust bastant...

Tot allò bo s'acaba. L'excursió va ser un èxit, el bon ambient, els llocs i paratges visitats, tot gràcies en part a la magnífica feina ben feta dels socis organitzadors que ja fa molt que dediquen esforços i temps perquè tot surti bé. A tots ells, gràcies.

No vull acabar sense citar l'incansable Jordi Centelles, sempre atent a filmar llocs i vistes dels assistents, i després la feina de muntar la pel·lícula i fer-la arribar a tothom. Per cert, hi té força traça.

Una salutació a tots i fins la propera.

SORTIDA AL BERGUEDÀ:

Dissabte 13 de juny de 2009

de Núria Bosch
i Josep M. Artés

Com de costum, ens trobem davant de l'església de Santa Teresa del Nen Jesús, a les 7:30 del matí. Som 43 socis, una de les sortides amb més participació, com si tots volguéssim acomiadar-nos ja que és l'última sortida del curs.

Ens dirigim cap als Túnels de Vallvidrera direcció a Manresa: la Muntanya de Montserrat, ens desitja un bon dia i un bon viatge. Continuem fins a la Pobla de Lillet on fem un esmorzar típic en el restaurant Cerdanya.

Ens dirigim a l'estació del tren del Cement per fer un recorregut turístic als Jardins Artigas i al Museu del Cement.

Els Jardins de Ca l'Artigas, són uns jardins de tipus naturalista, amb pedres, aigua i vegetació, i foren dissenyats a principis del segle XX per l'arquitecte Antoni Gaudí. Van ser encarregats a Gaudí per Joan Artigas i Alart, que volia fer un jardí al costat de la seva fàbrica a banda i banda del riu Llobregat, que travessava la seva finca. La glorieta, el pont dels arcs, la cascada, la gruta, les figures del bestiar i la remor de l'aigua ens acompanyen durant la passejada.

Tot seguit, tornem al tren que ens portarà al Museu del Cement (Fàbrica de Cement Asland). Està situat al Clot del Moro, en el municipi de Castellar de n'Hug. Va tancar l'any 1975, les restes avui encara visibles posen de manifest

l'espectacularitat del conjunt. Des de fa uns anys s'ha convertit en el Museu del Cement Asland, on el visitant descobrirà els orígens d'aquesta fàbrica i del ciment Portland. Tornem a la Pobla de Lillet per la visita gastronòmica que ens fa recuperar forces per la tarda.

Tot seguit, ens dirigim a la Torre de l'Amo de la Colònia tèxtil Viladomiu Nou. Ens expliquen els orígens, la història i la vida quotidiana d'aquest nuclis ubicats entorn d'una gran fàbrica. Visitem l'interior de la Torre, donant-nos una idea de com vivien els amos i els servents en aquella època.

Tornem a Barcelona i arribem al lloc d'origen sobre les 20:00 hores.

Ens acomiadem i ens desitgem un bon estiu, encara que segurament molts de nosaltres ens tornarem a veure molt abans.

AGRUPACIÓ D'ANTICS ALUMNES DEL COL·LEGI DE SANT JULIÀ DE VILATORTA

Introducció

En aquesta introducció voldríem exposar el que volem transmetre a fi de presentar-nos com a grup en aquesta nova etapa d'integració a El Centre. Per tal de fer una mica amena la presentació, ho farem en quatre capítols diferents en els quals anirem exposant el nostre itinerari i ens mostrarem tal com som.

D'on venim

L'orfandat en una edat precoç sempre ha estat una tragèdia per qui la pateix, i més encara si la desgràcia s'esdevé al si de les classes més necessitades. Al final del s.XIX, aquest fet comportava sempre conseqüències desastroses: qui es quedava orfe corria el risc de trobar una feina algun cop denigrant, de dependre de la mendicitat i fins i tot de la picaresca o del pillatge. Només la solidaritat de parents i veïns, allargant recursos ja escassos, atenuava sovint una situació tan precària.

Hi havia poques institucions públiques per solucionar un problema que, per desgràcia, era bastant comú. Els pocs establiments benèfics existents per acollir els orfes oferien escasses condicions d'habitabilitat, que a vegades arribaven a ser ínfimes. En algun cas, funcionaven com a correccional.

Per tot això, l'aparició d'una fundació com la que es va constituir l'any 1894, en compliment de la voluntat testamentària del senyor Puig i Cuñer, era un fet excepcional al país. Possiblement, sense precedents a Catalunya i a Espanya.

Com ja explicarem més endavant, la sensibilitat social del senyor Puig i Cuñer va imaginar una institució molt diferent als models de l'època i, més endavant, la seva generositat personal la va fer possible. La institució, amb una orientació eminentment pràctica, aspirava a preparar els orfes per tal d'ajudar-los a integrar-se immediatament, i d'una manera digna i eficaç, a la societat catalana del final del s.XIX.

Com que la institució naixia en un entorn rural, Sant Julià de Vilatorça a la comarca d'Osona, el senyor Puig i Cuñer va pensar fundar una granja-escola –així ho va disposar en el seu testament– on els nens rebessin una sòlida instrucció bàsica “lectura, escriptura, aritmètica, gramàtica castellana, dibuix i geografia així com una preparació específica en agricultura”. Els nens, si seguien tot el pla d'estudis de quatre anys amb aprofitament, sortien de l'escola amb un bagatge cultural molt superior a la mitjana d'aquell temps, la qual cosa els obria les portes del comerç i de la indústria. I així va passar en moltíssims casos.

TRADICIONS GRACIENQUES: LA REVOLTA DE QUINTES

de Daniel Mejías

El passat 6 d'abril va ser la Revolta de les Quintes, la diada dels trabucaires. Jo ho coneixia d'oïda però no sabia ben bé en què consistia aquesta festa. Es tracta d'una festa que es celebra des de fa 3 anys, i en la qual es commemora la revolta que van protagonitzar les lleves gracienses que van ésser cridades per l'exèrcit espanyol. L'abús de l'exèrcit en aquesta demanda injusta va finalitzar amb una revolta popular a la plaça d'Orient (avui plaça de la Vila) que es reproduïx cada any en aquesta data.

Particularment no hi havia assistit mai, però el comitè organitzador va parlar amb el nostre president, el Sr. Pablos, cercant d'una mica d'ajut per aquesta celebració. Els mancava un personatge per a l'escenificació de la revolta. El personatge en concret era el d'en Francesc Derch, l'alcalde de Gràcia que va encapçal·lar la lluita contra les lleves. No vaig poder evitar sentir-me encuriolit per dos motius; Derch és un cognom molt proper a mi (per part de mare) i també per introduir una mirada curiosa a aquesta

TRADICIONS GRACIENQUES:

LA REVOLTA DE QUINTES

festivitat nova que semblava tenir cara de créixer. Si més no, creia que era conseqüent participa-hi pel simple fet de representar El Centre i col·laborar en la seva obertura al barri.

Acostumat com estic que em donin els paper de les obres mesos abans de la seva representació, em va sobtar que per aquesta funció me'l donessin dos dies abans. Tot i que es tractava d'un paràgraf molt curtet, ben poc es pensaven els organitzadors que la meua memòria és pràcticament inexistent, i que aprendre'm allò, per a mi, seria una tasca gairebé impossible!

L'esperat dia de la Revolta, molt amablement, els trabucaires em van convidar a esmorzar. Es feia al nostre local social. Vaig endur-me una sorpresa alegrement inesperada quan, a l'arribar al Centre, tot el bar estava ple de gom a gom amb taules i cadires i gent esmorzant, rient, bevent vi i passant una bona estona. Em va recordar aquells esmorzars de Sant Medir o d'altres festes tan nostrades, i vaig evocar la idea que, tot i que tant sols porten 3 anys, afortunadament s'està arrelant i la cosa va per llarg! Em sentia tan corprès per aquella atmosfera de felicitat i germanor que no sabia ni on havia d'anar. Afortunadament vaig trobar el meu lloc i vaig poder gaudir d'un magnífic esmorzar i d'una conversa encara millor. Vaig tenir l'oportunitat de conèixer el "grup 1850", que vetlla per la identitat de la Vila de Gràcia, per l'ús dels seus símbols i per donar suport i ajut a diferents festivitats com és el cas de la revolta, on van proporcionar vestits d'època a totes aquelles persones que volien participar en la representació.

Curiosament, durant l'esmorzar es va posar a ploure violentament, i ens creiem del cert que s'hauria de suspendre l'acte. Jo, en aquell moment, com tot actor que es deixa endur pels nervis, vaig veure el cel. Però la fortuna ens va somriure i va sortir el sol just en el moment que m'acompanyaven a canviar-me. Un cop a l'Ajuntament, els nervis em devoraven; havia de sortir pel balcó de la façana i fer un discurs encès i revolucionari sobre la revolta de les quintes. Un discurs que encara no em sabia del tot! En el moment crucial, quan vaig posar el primer peu i vaig veure aquella plaça assolellada, plena de barricades, amb un grup de dones airades al centre totes vestides d'època i al voltant un munt de gent en silenci mirant-me a mi, els músculs em van deixar de respondre. Quina impressió i quin orgull poder parlar des del balcó de l'Ajuntament. Em sentia com el rei d'Espanya tot i que la comparació és poc adient tenint en compte la festivitat que celebràvem... Després d'aquest discurs vaig baixar a la plaça on les dones em van intentar cremar (en la ficció, és clar) en una foguera. Però després va venir la part més impressionant: els trabucaires de Gràcia es van situar darrere les barricades i els grups de trabucaires convidats a l'altre cantó avançaven amenaçadorament mentre ambdós bàndols disparaven a matar! Semblava talment una pel·lícula de Hollywood. Malauradament va perdre el meu bàndol (lògicament). Però la imatge d'aquella petita guerra serà totalment inoblidable.

de Mercè Herrera

ALTES i BAIXES

Donem la benvinguda a:

- Isabel Ruiz Prat,
a la secció d'Esplai
- Anna Parreño Ardid,
a la secció de Teatre
- Sara Martí Garcia,
a la secció d'Esplai
- Montserrat Bert Braña

Han causat baixa del Centre:

- Marta Bonell Iturbe
- M. de la Roca Guasch Auvi,
de la secció de Sant Medir
- Jennifer Guiset Mora,
de les seccions de Sant Medir,
Teatre, Esbart i Esplai
- Jordi Guiset Mora,
de les seccions de Sant Medir,
Teatre, Esbart i Esplai
- Albert Mateu Salichs

Felicitem a...

- Joan Pérez i Maribel Pinart han estat avis, per quarta vegada, d'un nen que es diu Josep Oriol i que va néixer el 17 d'abril, dels seus fills Josep-Oriol i Xènia.

Lamentem la defunció de...

- Eduard Tarrats Fontanelles
- Alfons Salas Benítez
- La mare del President de la nostra Entitat, Carlos Pablos, mare política de Mercè Tost i àvia de Víctor Pablos Tost.

EL NOSTRE SINCER CONDOL PER A TOTA LA FAMÍLIA I AMICS.

RACÓ POÈTIC

de Marta Bayo

NIT DE PRIMAVERA

Aire de maig, no diguis res,
que el sorprendrem tot d'una;
la meva mà li obre el balcó:
"Oh quina olor de lluna!"

Tota la saba del jardí
s'ha tornat flor i espera;
l'infant no ho gosa destriar
ni sap que és primavera

"Mare, i quin és aquest ocell
que tan bonic refila?
Cap altre al món n'hi pot haver!"
-i en coneix una pila-

"I aquesta lluna que no es mou
¿Per què és avui tan blanca?
- Jo gairebé no li responc-
"Oh quina olor de branca!"

I calla el dolç, tot pensament
deixant a la deriva,
mentre s'esborra el seu món
la coloraina viva
de tot un dia ben curull:
(passen els jocs en dansa...
El llibre nou ple de tresors...
L'amic que va allunyant-se...)

I en la clausura dels sentits
tot es rendeix, s'atura
i lentament es va adormint
amb una pau segura.

Clementina Arderiu

Carta a Alfons Salas

De M.Teresa Martínez

Hola Alfons!

Quina mala passada que ens has fet!!!

Tot i que no tenim més remei que perdonar-te perquè tots sabem que la teva voluntat no ha tingut res a veure en aquest joc.

Fa uns dies vaig sentir dir: "no t'ha passat mai que un dia ets tan, tan, tan feliç que se t'acaba la vida?"; potser era un altre context però... tu ara eres tan feliç! Que se t'ha trencat la copa de la vida...

La veritat és que se'm fa molt difícil, com segurament a tots els que t'han conegut i estimat, parlar amb tu sense que l'agudesa de les teves respostes facin fluir el diàleg amb espurnes d'humor i d'ironia...

Dono gràcies a Déu per haver tingut la sort de gaudir sempre de la teva amistat; hem compartit molts moments impagables, a tots els nivells: en sortides, sopars, teatre, "carnavals", desfilades de models... i, sobretot, a nivell personal, sentint-te i tenint-te al meu costat en moments molt difícils de la meua vida.

Milord! Sempre et portaré al cor!

Ara que vas al Pare, sé que esdevindràs pols d'estrella per seguir il·luminant, lligat en la distància i el temps, a la teva dona estimada i també a la teva gent.

Un dia, un amic va escriure un poema que avui em sembla sentir com si tu ens el transmetessis:

*Ara que porto ja bon tros viscut
faré una semblança de la vida,
dibuixaré, per tu, aquesta fesomia
que goso concretar:*

*neixes, i el teu futur incert
no té mesura,*

*si sobrevius,
t'esmerces en esforçats projectes, i no saps
quins ni quants seran vans,
ja cap al tard, si encara vas vivint,
superades, potser,
derrotes, neguits i solituds,
just te n'adones que tot és futilesa.*

*Ja veus, viure és incert
l'entre les mans, la vida se'ns afua,
però*

*si vius estimant
donaràs un sentit al teu temps!*

I tu ho vas fer sempre, estimar, estimar-nos, amb un sentit que traspassa tot el temps.

Ara has encetat un nou camí, en una nova dimensió, vers el regne etern de l'amor, de la llum i de la pau... ens has deixat, però, el testimoni del teu pas entre nosaltres: la teva bonhomia, el teu humor, la teva disponibilitat, el teu somriure... i sobretot l'experiència de la teva amistat.

Des del dolor per la partença, l'estimació per tu ens dóna fortalesa i ens referma el teu record en el més profund dels nostres cors.

Que Déu et Beneeixi, Milord!

Barcelona, 9 de maig de 2009

BARBARISMES-7

de Marta Bayo

Tret del llibre “Campanya del Lloro” (Barbarismes versificats)

*D’Ignasi Castellort i Miralda –
Igualada 1983*

-Explica un “cuento” ... Mal dit!

El mot és **conte o rondalla**.

-Au, no siguis “quisquillos”.

picallós és la paraula.

“Abusón”? **Abusador**.

“Aduana”; no: **duana**

Tampoc no val “astillers”

perquè el seu nom és **drassana**.

“Alborot” és **esvalot**.

“Xoque”? **Xoc** o bé **topada**.

“Colar-se”? **Passar al davant**

o si voleu **esquitllar-se**.

No digueu “atolondrat”.

Trieu d’aquestes paraules:

Inquiet, esvalotat,

O bé **baliga-balaga**.

“Assulejo”? (No us estranyeu
si el mot que ve no us agrada):

és **faiança**. No rigueu!

Més respecte al senyor Fabra.

Amb tot, un aclariment,
té sinònims la paraula:

o **rajola de València**

o **rajola vidriada**.

I avui prou, no fos el cas
que ara en féssim un gra massa.

Acabem, no amb un “abraç”

perquè el nom és **abraçada**.

ENTREVISTA A FRANCESC CARRERAS

de Glòria Soto

Es defineix com a boig, bastant boig, i molt exigent pel teatre, a mes de tímid i introvertit; si bé afirma que, un cop coneix la gent, és obert. Diu tenir la sort que les persones amb qui fa teatre els agradi l'exigència encara que no és una exigència gratuïta: procura donar moltes explicacions i ensenyar. Creu que si es fa teatre és perquè agrada i, per això, demana certa "professionalitat", perquè hi ha un públic que acut a veure l'obra.

Fa col·lecció de càmeres de fotografia i de filmació; i els seus llibres i cintes de vídeo, com no podia ser d'una altra manera, es refereixen a l'espectacle. No es podia esperar menys d'un noi que va viure a casa seva envoltat d'una atmosfera teatral, on estava molt present el meravellós i petit teatre que pertanyia al seu pare.

El Cesc Carreras i la seva família porten quasi tota la seva vida al Centre, guardant molts records de tots els actes i celebracions que s'han fet a l'Entitat. Al Centre, a més, hi va conèixer la Mar qui, a més de ser companya de vida, el recolza quan fa teatre amb molta paciència. "El Centre, per a mi, és una mena de segona casa, el sento com una part meva tan important, que vull que tiri endavant, que evolucioni i que millori"

Aquesta temporada de teatre, va començar dirigint dues obres: “El criat de dos amos” i “Los emigrados” en homenatge al seu pare, per quin motiu va escollir els títols?

“El criat de dos amos” estava programada pel meu pare, i vaig decidir realitzar-la atès que li agradava molt. “Los emigrados” ja l’havia començat el meu pare realitzant el treball de text, i al quedar inacabada, els actors van demanar-me que continués de manera que jo vaig fer la part de moviment. De fet, en el programa sortíem els dos com a co-directors.

Té alguna preferència per algun gènere teatral?

Més que preferència, estic a favor del bon teatre, el que no passa d’època. M’agrada el text ben escrit, amb independència del gènere teatral. Ara bé, els clàssics tenen l’avantatge que estan ben escrits i per això perduren. Hi ha temes que són temporals, deutors de l’actualitat del moment, però que després no tenen continuïtat. Per posar un exemple, quan aparegué el tema de la SIDA, es van escriure moltes obres que en parlaven, però no es contemplava la part dramàtica o sensible de la malaltia, sinó la part político-social general i, això que responia a una preocupació social del moment, caigué en l’oblit en desaparèixer la preocupació.

Talent, Treball, Lectura, Inspiració... Què és el més important per arribar a una bona direcció teatral?

Quan comences, parteixes de zero, i el treball ocupa el cent per cent. S’ha de treballar molt per demostrar i mostrar totes les coses que es tenen al cap. Ara, a mesura que es va avançant, aquest treball es pot convertir en talent, intuïció... la direcció ja no és tan difícil, i la feina pot fer-se una mica més des del cor.

Dirigir comporta una part de teoria (s’ha de llegir, aprendre tècniques), però també hi ha una altra part de creativitat, de recerca de coses noves. El director pot actualitzar l’obra, marcant un nou ritme, adaptant-la al públic actual, però sempre respectant el text i la idea original. No m’agraden algunes tendències actuals que s’aparten tant del text i de l’obra que no és possible reconèixer-la. I amb aquest sentit valoro molt els directors alemanys perquè saben actualitzar l’obra molt bé tot respectant el text.

Què és el més important: text, muntatge, llums, escenografia? Per a vostè, hi ha diferència entre el teatre d’aficionat i el professional?

Com he dit, allò principal és el text, que és el primer que rep l’actor. El muntatge i la il·luminació reforcen l’actor i fan que el text sigui més creïble. I és clar, també són importants la música i el vestuari, que han d’estar coordinats amb el que passa a l’escena, perquè la facin creïble.

Quant a la gent que fa teatre... hi ha professionals que semblen aficionats i amateurs molt professionals.

Quina obra prepara per a la propera temporada?

"Fuenteovejuna" car no m'agrada fer sempre el mateix estil, sinó em convertiria en funcionari. Ara el repte és fer teatre en castellà, en vers, i, per això, estic estudiant l'evolució de la Companyia de teatre clàssic espanyol i la feina del seus directors.

La figura del seu pare ha estat el referent per fer teatre?

El meu pare és qui m'ha donat l'empenta, de qui he après molt. Considero que és un dels millors directors que ha tingut el Centre, però no pas referent, perquè un referent és una persona a qui segueixes i admires, i per a mi el meu pare ha representat bàsicament naturalitat. M'explico: als dos anys ja pujava a l'escenari, als deu picava claus, amb catorze feia llums, amb vint-i-un era regidor o ajudant de direcció... sempre al costat del meu pare.

Tanmateix el meu estil s'ha format amb la barreja entre el que he après amb el meu pare i el que he viscut posteriorment, el meu bagatge personal, les obres que he vist, la meva feina, etc.

Expliqui'm la seva evolució professional

Va ser "a salto de mata"... jo era d'aquells nens dels quals sempre ens queixem perquè no estudien. Vaig suspendre el 8è d'EGB, vaig repetir, i el meu pare va dir que em dediqués a la Formació Professional. La meva idea era anar a l'Institut del Teatre, per fer direcció i escenografia, però no vaig poder perquè demanaven el títol de BUP i COU.

Vaig estudiar cinc anys d'Electrònica i, quan acabava, començava a l'escola una FP d'Imatge i So, el que és ara Cinema Audiovisual, i vaig començar per aquesta banda amb el món del cine i la televisió. La promoció anterior a la meva va tenir molta demanda a ran dels Jocs Olímpics. El meu germà i jo coneixíem aquests tècnics, ens van cridar i així vam aconseguir fer curtmetratges. A més, hem tingut la sort de treballar amb el director de fotografia, Xavi Jiménez. Poc a poc, els responsables dels grans projectes fets a Barcelona, ens van donar la confiança, i es pot dir que hem col·laborat amb tots; per citar-ne alguns: la pel·lícula "Los sin nombre" de Jaume Balagoró; "El maquinista" de Brad Anderson; "Vicki, Cristina, Barcelona" de Woody Allen; també hem treballat amb l'Antonio Banderas, amb qui segurament tornarem a repetir, i amb l'Alejandro Amenábar.

Suposo que aquestes experiències enriqueixen molt...

Per una banda, amb el Brad Anderson, he tingut l'experiència de la professionalitat dels actors americans, que tenen molt assumida la mecànica del plàdol, on s'han de col·locar, on estarà la llum, on han de parar, i quant més es coneixen aquestes coses, més es pot treballar la interpretació del personatge.

De Banderas he après la forma de relacionar-se el director amb els actors, explicant molt bé el perquè de les coses, humanitzant la relació amb l'equip.

D'Amenábar la idea del conjunt global de la història, que l'important és el tot, i no el quadre a quadre o escena a escena. Això té molt sentit en el cinema, donat que, a la sala de muntatge, es tallen escenes, i la història pot perdre força. Amenábar sap molt bé quines escenes poden desaparèixer de la pel·lícula i sap en quins moments recuperar allò que estava explicant amb anterioritat, i col·locar-ho en una escena que no es tallarà.

En el teatre passa el mateix, hi ha una sèrie de tècniques que són mecanismes, que s'ha de saber que existeixen i quan millor es controlen, més pots dedicar-te a la resta.

Citi'm les obres que ha dirigit

La primera va ser "El somni d'una nit d'estiu", obra que havia vist moltes vegades i que m'agradava molt; "La Sra. de Sade"; "La Nit de Reis"; "Macbeth" (aquesta darrera la van representar dos caps de setmana i em va semblar molt bé, perquè fer una obra comporta molta feina); "Arsènic i puntes de coixí"; "Bodas de Sangre"; "Yerma"; "La Casa de Bernarda Alba"; "Les Troianes" la qual vaig tenir la sort de portar-la de concurs aconseguint premis de direcció, de grup, i d'actors; "La senyoreta Júlia" que era una obra de tres actors; "Descalzos por el Parque", que també va ser anar a concurs, tot obtenint bastants premis; i les últimes "El criat de dos amos", comèdia de l'art de Goldoni, amb un ritme estereotipat i basada en la naturalitat, i "Los emigrados", obra molt naturalista, intimista i realista.

Bé, Sr. Carreras, un plaer i moltes gràcies

de Daniel Mejías

Les vacances d'estiu: el lleure dels fills

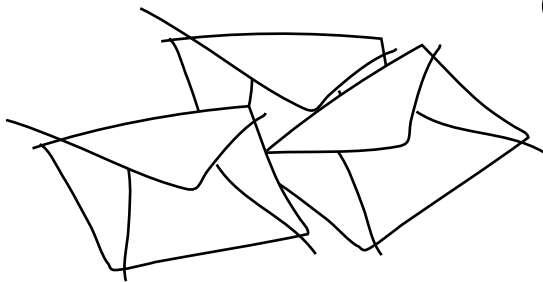
Ara que s'acosten les vacances d'estiu, en aquesta edició he cregut oportú parlar d'una qüestió que molts pares s'han plantejat alguna vegada. Quina és la millor opció per mantenir els seus fills entretinguts aquests dies en què ja s'ha acabat l'escola, però que ells encara treballen? És una bona època per separar-se dels pares en una era on hi ha molta tendència a sobreprotegir els fills i, per tant, que aquests puguin aprendre a ser autònoms.

Molts pares amb fills que tenen problemes d'estudis decideixen portar-los a classes de reforç o classes intensives d'alguna matèria en concret, com és per exemple l'anglès. Cal anar amb molt de compte amb aquests cursos perquè, per sobre de tot, el període de vacances escolar és una època d'esbarjo per als nens molt necessari i cal que ells tinguin la concepció d'haver trencat d'alguna manera amb la dinàmica de les classes magistrals de les seves escoles. Per tant, si opteu per aquest tipus de classes, cal que us assegureu que la dinàmica de les classes sigui distesa, lúdica i poc rígida. Els nens ampliaran coneixements, es motivaran amb la matèria i es distanciaran de la tònica anual de l'escola. Potser aprenen menys coneixements però és molt més aconsellable.

També podeu optar per casals d'estiu. Una opció més encarada al lleure i on no deixaran d'aprendre; en un casal, es

treballa l'educació en el lleure i s'inculquen valors molt importants per formar una bona persona. Normalment poden ser només pel matí o jornada completa. Sempre és més recomanable que es vagi jornada completa; està bé que els nens rebin la programació completa que es prepara i, a més, si falten a la tarda, els seus amics que sí que hi vagin viuran experiències i activitats que ells no i això pot ser font de decepció. En un casal pots combinar la part lúdica d'unes colònies però alhora el teu fill torna a casa on podràs invertir temps amb ell.

Existeix l'opció també que marxin els fills de colònies una temporada. Crec que és una opció molt més que recomanable, especialment si el fill en concret és poc autònom o està sobreprotegit. En unes colònies de 15 dies s'aprèn a viure lluny dels pares. Això t'ensenya a valdre't per tu mateix i enfrontar-te als problemes que et puguin sorgir. Dóna molts recursos als nens i és un bon escenari per aprendre a compartir, a ser solidari, a ajudar als pròxims, a tolerar... Molts d'aquests valors els ensenyen a d'altres llocs però és en una convivència de 15 dies amb altres persones quan es posen en pràctica. L'edat recomanable per començar a portar els fills de colònies és a partir dels 4 – 5 anys. Per triar unes colònies, el que jo recomano és que, si és dels primers cops o el nen és molt reticent a anar-hi, que ell mateix triï

el centre d'interès (colònies de teatre, de futbol, d'anglès...). Però cal assegurar-se que no siguin molt estrictes amb la temàtica general, informeu-vos de si deixen temps per a altres activitats programades: que facin coses molt mogudes com esport, excursions o caminades; que tinguin contacte amb la natura, sempre és important aprendre a valorar el que tenim i el respecte cap al medi; que tinguin piscina, a l'estiu els nens els desbrava molt i a ells normalment els encanta; que no es deixi portar mòbil, ni mp3, ni diners. Hi ha d'haver un cert nivell d'aïllament amb el seu món habitual, si porta mòbil sap que tindrà el recurs fàcil i molt possiblement la primera nit ja trucarà plorant demanant tornar, demanda a la qual els pares benvolents (que són precisament els que més necessiten portar els fills de colònies) hi accedeixen amb facilitat; els mp3 facilitarien que el nen s'aïllés i no fes amistat, que és el que s'intenta; i els diners en unes colònies no tenen sentit, no tenen per què comprar res, allà els ho procuren tot i, si volem ensenyar austeritat, portar diners no ho facilita; a més, sempre pot ser font de conflicte competir per quants diners t'han donat a casa.

Pot ser que sorgeixi un problema que és que el nen no vulgui fer el que vosaltres heu triat. El que jo recomano és que, si és el primer any, li parreu de tots els

avantatges que té fer aquesta activitat i que l'apunteu a algun lloc on ja vagi algun amic seu, però sobretot no cediui als seus precés. Sou vosaltres els que sabeu què convé i ell necessita provar les coses abans de dir que no. Tampoc se l'ha de recompensar amb algun premi quan torni a casa. Fer les colònies o anar a un casal és un premi per si mateix i donar-li una altra cosa fa devaluar aquesta activitat. Això no implica que no hi hagi una negociació sobre quin tipus de casal o colònies es vol apuntar. Si ja hi ha anat algun altre any, opteu per alguna cosa diferent i impliqueu més al nen en l'elecció.

Així doncs, espero que feu bona tria i que passeu tots un bon i equilibrat estiu!

AXIOMES

de Marta Bayo

El treball ens dignifica...

El treball no ens dignifica
fent les coses que estímem.
El treball ens dignifica
estimant allò que fem.

La veu dels envejosos...

El que malmet i enverina
la fama dels ben dotats
és la veu dels envejosos
i l'odi dels fracassats

La veritat del diner...

Els qui tothora pregonen
la veritat del diner
viuen el goig del que TENEN
i es priven del goig de SER.

Podries ser un personatge...

Podries ser un personatge
i no tens ni veu ni crit
per culpa d'una cigonya
que es va equivocar de llit.

Un carreró sense sortida...

Si un carreró té sortida,
no ho dubtis: la trobaràs!!!
I si no en té, és inútil
el que fas i el que faràs.

Tants afanys pel benestar...

Tants afanys pel benestar
i tanta tecnologia
ens han fet esclaus del temps
i ens ha mermat l'alegria.

de Marta Bayo

Em plau passar-vos la lletra del nostre estimat himne Els Segadors per tal que ens l'aprenuem tots. No és difícil ni és llarg. Si us plau, graveu-vos-el a la memòria. És molt trist veure que, quan es canta, no tothom se'l sap. Si no volem perdre la nostra identitat i la nostra llengua, no podem deixar de saber-nos de cor aquest bonic himne. Gràcies!

ELS SEGADORS

Música de Francesc Alió
sobre un tema popular

Lletra d'Emili Guanyavents,
basat en un romanç popular del segle
XVII, sobre la Guerra dels Segadors.

Catalunya triomfant
tornarà a ser rica i plena.
Endarrere aquesta gent
tan ufana i tan superba.
Bon cop de falç,
defensors de la terra,
Bon cop de falç.

Ara és l'hora segadors,
Ara és hora d'estar alerta.
Per quan vingui un altre juny
esmolem ben bé les eines.
Bon cop de falç,
defensors de la terra,
Bon cop de falç.

Que tremoli l'enemic
en veient la nostra ensenya.
Com fem caure espigues d'or,
quan convé seguem cadenes.
Bon cop de falç,
defensors de la terra,
Bon cop de falç.

de Marta Bayo

PRIMERS PLATS LLEGUMS

- Els llegums aporten hidrats de carboni complexos. Són rics en proteïnes i tenen un contingut molt baix en greix, a excepció de la soja.
- És aconsellable menjar llegums dues o tres vegades a la setmana.
- Són una bona font de fibra, molt necessària per al bon funcionament del budell.
- Per a afavorir la digestió dels llegums, és recomanable aixafar-los amb una forquilla o mastegar-los molt bé. També són més fàcils de pair si es couen amb una mica de comí.
- Permeten gran varietat de plats i de formes de cocció. Combinen molt bé amb diversos tipus d'aliments.
- Poden ser d'utilitat per a afegir a les amanides, sopes o d'altres preparacions culinàries, de manera que si en cuinar un plat en sobren, es poden aprofitar fàcilment. També se'n poden fer purés, eliminant les pells en passar-los per un passapuré; d'aquesta manera són alhora més fàcils de digerir.
- Si no es disposa de temps per a cuinar-los, es poden utilitzar llegums cuits envasats o venuts a granel.
- Per a millorar el valor nutritiu de la proteïna dels llegums, és aconsellable combinar-los amb cereals o patates, així es compensa el dèficit en aminoàcids essencials.
- En les receptes que inclouen crema de llet o nata líquida, s'aconsella la indicada especialment per a cuinar, que conté aproximadament un 18% de greix,

LLENTIES AMANIDES AMB VINAGRETA DE NOUS

Ingredients:

- ½ kg de lleties cuites
- 1 enciam llarg
- 1 tomàquet gros
- 1 pastanaga
- 200 g de tonyina en conserva
- 12 nous
- 12 olives verdes
- 4 anxoves
- 2 cullerades d'oli d'oliva
- 1 gra d'all
- 1 llimona
- Vinagre
- Sal
- Alfàbrega fresca (optatiu)

Elaboració

Es posa l'enciam a remullar en aigua amb un rajolí de vinagre, durant uns 8 minuts. Seguidament, es renta bé, s'escorre i es reserva.

Es prepara la vinagreta aixafant al morter el gra d'all i les anxoves, s'hi afegeix la sal i l'oli tot remenant. Tot just abans de servir s'hi afegeix el suc de la llimona.

Es disposa en els plats un llit d'enciam tallat en juliana, les lleties al mig i la tonyina al damunt. Es talla el tomàquet en 4 rodanxes i se'n posa una a cada plat amb alfàbrega picada, si es desitja, pel damunt. Es posa un pilot petit de pastanaga ratllada a la vora del tomàquet, envoltada per tres olives. S'afegeixen les tres nous al voltant de la tonyina i s'amaneix tot amb la vinagreta en el moment de servir.

Suggeriments

També combina amb escarola en lloc d'enciam.

Comentari dietètic

Plat molt nutritiu i ric en fibra, amb un contingut molt baix de colesterol. És ric en greixos insaturats, ja que conté peix blau (tonyina i anxoves), així com nous i oli d'oliva; per tot això estaria indicat en cas d'excés de colesterol en sang o de problemes circulatoris.

Contingut energètic aproximat:
408 kcal.

interprint

disseny
i produccions gràfiques

flyers_pòsters_catàlegs_carpenteria_fulletons
comercials_papereries_corporatives_displays
targetons per a celebracions_llibres_vinils per a
vehicles i locals_plotters_enquadrernacions
registre mercantil_segells_dossiers_pancartes
caixes de llum_ampliació de fotografies_edició de
revistes_plaques de senyalètica_etc

balmes 188_08006 Barcelona
T: 932 181 437_F: 934 151 389
info@interprintbcn.com_www.interprintbcn.com

BAR d'EL CENTRE

Direcció del bar a càrrec
de l'Eliane i l'Antonio

Obert:

De dilluns a dissabte, de 17h a 01h
Diumenges, a partir de les 12h

Menú de grups

**Menú especial de diumenge amb
copa de cava i cafè inclòs**
**Assortit de tapes, entrepans i
altres**

JULIÁN MARTÍN
 QUADRES I MOTLLURES

C/ Penedès, 4 - 08012 Barcelona
Tel. 932 379 453 Botiga i Taller
Tel. 932 185 852 Taller

L'AGLÀ
XARCUTERIA
pernills ibèrics - formatges
i embotits artesans

Plaça de la Vila de Gràcia, 3
08012 BARCELONA
Tel. 93 415 54 27
xarcuteria_l-agla@hotmail.com

Aigua Gas - Electricitat

J. GUINART

INSTAL·LADOR AUTORIZAT
REIC-080168960

Renaixença, 71 - Tel. 93 435 90 06 - Fax 93 511 19 96
08041 BARCELONA - joanguinart@hotmail.com

Restaurante SAUDADE

ESPECIALIDADES GALLEGAS

Mariscadas
Parrilladas de Carne

Salón para todo tipo
de Celebraciones

C/ Chapi, 18-22
08031 Barcelona
Tel.: 93 429 13 13

El exquisito sabor de Galicia, en Horta

Roba per a infants

...tat!

St. Antoni Maria Claret 81 bis, local 1
08025 Barcelona · tel: 93 446 29 68

COSTA

CANSALADERIES,
FORMATGERIA I MENJAR
CUINAT

C/ Providència, 45 GRÀCIA
Tel. 932 845 143

Bar Restaurante

LA NEVERA

- Comidas caseras
- Menús para empresas y grupos
- Especialidad: pulpo, lacón
bacalao y embutidos ibéricos

C/ Mare de Déu del Port, 2
Tel. 93 223 92 83

08038 Barcelona

**SIVOLS PUBLICITAR-
TE EN AQUESTA
REVISTA POSA'T
EN CONTACTE AMB
NOSALTRES:**

Centre Moral de Gràcia

Ros de Olano, 9 - 08012 Barcelona
Tel. 932 375 031

El premi pel concurs del darrer número ha quedat desert! Ningú no ha encertat on estava l'artística pèrgola que es va esmentar en una de les conferències celebrades al Centre. Si encara la voleu veure, es troba al carrer Martínez de la Rosa cantonada carrer Penedès.

Ara us proposem un nou enigma a veure si recuperem els nostres lectors detectius més fidels: a manca de finestres reals, hi ha veïns que han decidit pintar-se-les... Sabeu on es troba aquest edifici del barri de Gràcia? Passegeu tot observant el paisatge urbà!

www.elcentregracia.cat · elcentre@elcentregracia.cat

Creu de Sant
Jordi 1994

Col·lectiu d'entitats
culturals històriques
de Gràcia

Generalitat de Catalunya
Departament de Governació
i Administracions Públiques
Secretaria d'Acció Ciutadana

Dipòsit legal 40.249

Edita i publica Centre Moral de Gràcia

Ros de Olano, 9 - 08012 Barcelona - Tel. 932 375 031

Directora:

Muntsa Farré

Redactors:

Marta Bayo
Mercè Herrera
Daniel Mejías
Glòria Soto

Fotògrafa:

Dolors Bonet

Col·laboradors en aquest número:

Joan Guinart
Eduard Albert
Anna Montoliu
Anna Xalabarder
Joan Galceran
Lluís Torras
Núria Bosch i Josep M. Artés
AAA Sant Julià de Vilatorrada
M.Teresa Martínez

L'equip de redacció de l'Or i Flama no es fa necessàriament solidari amb les opinions expressades pels seus col·laboradors i es reserva el dret de publicar-les. Recordem als col·laboradors i socis que la finalitat de l'Or i Flama és la d'informar i que no es publicarà cap enfrontament entre socis o seccions.

Disseny i producció a càrrec de:

Interprint - Disseny i produccions gràfiques